

Беседа Владике Артемија у гостопримници 28. 11. 2010. године у манастиру Светог Јована Крститеља у Љуљацима

Ово нас враћа у равни Срем. Овако смо тамо, неколико месеци, у манастиру Шишатовцу, окупљали се, Богу се молили и храбрили се овим дивним песмама које наше сестре овде наставише да певају. Сада та традиција прелази, ако Бог да, овде, где ћемо се када буде прилика састајати и Богу молити и чувати своју Веру Православну. То је нешто што нам је аманет остао од Светога Саве и од Светих наших славних Предака и да ову задужбину Протојереја Томе Марковића одржимо.

Када је почео то да гради ја сам једном навратио да га видим и упитао сам га: „Оче Томо, чему оволика грађевина? Зашто то толико градиш? Коме то треба?“ Он каже: „Некоме ће требати.“ „Па ко ће ти ово напунити?“ Па каже: „Ти.“ Као да је пророчки говорио тада. И, ето, нити је он тада знао, нит сам ја тада знао, али Бог је, ето, тако учинио да заиста данас, браћо и сестре, наше монаштво које је принуђено било да напусти своје манастире на Косову и Метохији, ето нашло је кров над главом овде, у овој задужбни овде која је почета, није завршена. Господ га је позвао себи, Бог зна зашто је то тако. Вероватно да би нама остало нешто да радимо. Јер да је он све урадио, шта бисмо ми радили? Чиме би ми Царство Небеско задобили? Овако, он један део, ми други део. Они после нас, даће Бог да их буде, они ће то онда користити на славу Божију и на корист нашега народа.

Нека Господ награди оца Тому и његову супругу протиницу Милицу за сав њихов труд и љубав који су уложили у градњу овога објекта и њихову идеју да то послужи нашем народу. Њима Господ да дарује Царство Небеско, а нама снаге, трпљења и смирења да истрајемо на овоме путу Божијем којим смо кренули, на који нас је Господ позвао и упутио.

Хвала вам свима што сте дошли. Знам да нас има са разних страна и то је нешто што заиста охрабрује. То није никаква секта, то није никаква „парасинагога“ како нас називају, то је оно што смо били и до сада - Српска Светосавска Православна Црква и ништа друго. И до краја тако ћемо да останемо.

Нека би дао Бог снаге свима нама и мудрости да останемо у јединству са Светим Савом и нашим Светим Прецима који су вековима чували Веру Православну, предали је нама да је и ми очувамо и предамо нашим млађим покољењима, нашој деци и омладни, да би се тако испунио завет и аманет Светога Саве и Светога Кнеза Лазара: „Све за Христа - Христа ни за шта.“

Нека то буде наше правило у нашем животу.